

чрез самоуправни действия. Той не може да нарушава владението, а ще трѣбва да заведе предъ надлежния съдъ противъ Ив. Ковача **искъ за собственостъ**. Понеже дѣдо Божиля е купилъ имота редовно, чрезъ но-

тариаленъ актъ, то искътъ му ще бѣде уваженъ. Иванъ Ковачтъ, който въ сжщностъ не е никакъвъ купувачъ, ще бѣде осъденъ да отстъпи на дѣда Божиля оспорваната нива.

ПРЕПОРЪЧАНО ЧЕТИВО.

Книгитѣ на Григорий Петровъ.

Черниятъ Мойсей.

Родило се въ робство черно като смола негърче. Родило се въ единъ тѣсенъ и студенъ бурделъ — голѣмъ петъ на шестъ крачки, високъ колкото едва човѣкъ да се изправи. Въмѣсто прозорци, въ него зѣбели отворени дупки. Въ единия жгълъ били струпани нѣкоя и друга покжщина, а въ другия — нѣколко камѣка образували нѣщо като огнище. Нито столъ, нито маса, нито легло. Седѣли и спѣли просто на голата земя.

Тежкъ билъ тоя животъ — животъ не на човѣкъ, а на измъченъ работенъ добитъкъ. Детето расло безъ да види това, което се казва златно детинство. Майка му отъ зори до тъмна вечеръ работѣла на полето. Виждала детето си само отъ време на време и то за нѣколко минути.

Когато негърчето поотрасло, било впрегнато въ работа. Чистило двора. Носѣло храна на работни-

цитѣ въ полето. Карало конетѣ на паша.

Цѣлото му облѣкло било една дълга ленена риза, безъ никаква кройка, прилична на човалъ. Носѣло груби дървени обувки, които му убивали и разранявали краката.

Тѣй за малкото негърче, кръстено Букеръ, се изминали цѣли осемъ години. За негритѣ-роби това е било време на смѣтни надежди и радостни очаквания. Букеръ не еднажъ слушалъ, какъ майка му и всички наоколо му постоянно се молѣли на Бога да имъ прати свобода. Най-сетне свободата дошла. Робството било унищожено,

Цѣлъ народъ, повече отъ милионъ души, хвърля робскитѣ окови. Започва се свободенъ животъ. Ала още при първитѣ крачки се почувствували последицитѣ на проклетото вѣковно зло.